

Rechtskundig Weekblad

REDACTIE: Italiëlei, 99, Antwerpen

Abonnement: 100 fr. per jaar

Vereeniging zonder winstgevend doel

BEHEER: Lange Leemstraat, 99, Antwerpen

Postchecknummer: 3185.22

INHOUD:

REDACTIE. — *Het wetsvoorstel op het gebruik der talen in Gerechtszaken.* — Het artikel van Mr Struye.

RECHTSPRAAK.

Krijgshof van België. — 19 September 1933. — Burgerlijke partij. — Slechts ontvankelijk in geval van persoonlijk geleden schade. — Ontvankelijk wanneer haar eisch zich niet onderscheidt van deze van het Openbaar Ministerie. Boetstraffelijke Rechtbank te Antwerpen. — 9e Kamer. — 21 Januari 1933. — Strafrecht. — Vervalschte invoervergunningen. — Strafbaarheid. — Burgerlijke Rechtbank Hasselt. — 3 Mei 1933. — Muntwaarde. — Huur. — Vreemde valuta als vergelijkingspunt.

Handelsrechtbank te St Niklaas. — Faillissement. — Meubelen opgeëischt door echtgenoot van gefailleerden. — Bewijsvoering. Vrederecht Antwerpen. — 4de Kanton. — 14 Juni 1933. — Arbeidsongevallen. — Berekening basissom. — Havenarbeider te Antwerpen. — Invloed van crisis. Rechtbank van Politie Borgloon. — 28 Juni 1933. — Erroof. — Invloed der voorwaarden en omstandigheden in dewelke aantijgingen uitgesproken worden. NEDERLANDSCHE RECHTSPRAAK. FISKALE KRONIEK. BIBLIOGRAPHIE. RECHTERLIJK LEVEN. CURIOSA.

Het Wetsvoorstel op het gebruik der Talen in Gerechtszaken

Het artikel van Mr Struye

In het Journal des Tribunaux der vorige week verscheen een uitvoerig artikel van Mr Paul Struye der Brusselsche balie, waarin beschouwingen worden ontwikkeld aangaande het wetsvoorstel op de vervlaamsching van het gerecht, dat binnen enkele dagen in het Parlement zal besproken worden.

Dit artikel is door verschillende Fransche bladen overgenomen geworden en in sommige middens tracht men er triomfantelijk een bewijs in te vinden dat het wetsvoorstel van de Kamercommissie onmogelijke en onredelijke bepalingen zou bevatten. Het stuk maakt dus deel uit van den veldtocht dien we sedert enkele weken in de Fransche pers kunnen vaststellen om stemming te verwekken tegen bedoeld wetsvoorstel.

Stellig, Mr Struye heeft zijn betoog zeer handig opgesteld, hij slaat een heel anderen toon aan dan de dagelijksche pers die het wetsvoorstel bekampt, en hij begint zelfs met den lof te spreken van de Kamercommissie en met hulde te brengen aan haar beleid en haar goeden wil. De bezwaren die hij doet gelden zouden dan ook op eerste zicht de vrucht kunnen schijnen van een onpartijdige beschouwing. Hun sofistiek is er des te gevaarlijker om en het is de plicht van het Rechtskundig Weekblad de uiteenzetting van onzen confrater eens op den keeper te beschouwen.

Laat ons eerst en vooral vaststellen dat Mr Struye geen enkele opmerking doet gelden voor wat betreft de zuiver Vlaamsche provinciën en arrondissementen. Hij is van meening dat de Kamercommissie stevig en duurzaam werk heeft verricht, dat er een algeheele oplossing is gevonden geworden, die de volstrekte gelijkheid tusschen Walen en Vlamingen verzekert en hij moet ook erkennen dat de overgangsmaatregelen die voorzien zijn, op zeer breede wijze alle verkregen rechten vrijwaren en dat de voorgestelde oplossing ten zeerste zal bijdragen tot het gezond begrepen nationaal belang.

Mr Struye is een breede geest die klaar ziet in de toestanden van den dag en die zeer wel beseft dat alle hinderpalen die men nog zou trachten op te stellen tegen de verwezenlijking van de Vlaamsche rechtseisen, noodzakelijk zullen weggeruimd worden. En al is Mr Struye allerminst enthousiast over het wetsontwerp, het beginsel « gewesttaal, voertaal » schijnt nu eenmaal onvermijdelijk en hij legt er zich bij neer met serene berusting.

Voor alle zuiver Vlaamsche arrondissementen vindt de steller van het artikel in het Journal des Tribunaux het wetsvoorstel der Kamer-

commissie zooniet ideaal, dan toch redelijk en voor wat het resultaat betreft bestaat er geen tweespalt tusschen de zienswijze van de Kamercommissie en het werkelijkheidsbesef van Mr Struye.

Des te hardtiger richt onze confrater zijn pijlen tegen dit gedeelte van het wetsvoorstel dat het taalvraagstuk voor de Brusselsche rechtbank behandelt. Hier lijkt de schrijver van het artikel de meening van zoovele Brusselsche advocaten te deelen die volgaarne bereid zouden zijn onmiddellijk de uiterst scherpe vervlaamschingsmaatregelen in alle Vlaamsche gewesten goed te keuren, op voorwaarde slechts dat er voor wat het Brusselsche betreft, niets aan den bestaanden toestand zou gewijzigd worden.

De Kamercommissie heeft nochtans het taalgebruik, voor wat Brussel en omgeving betreft, geregeld met een zoo uiterst verregaande toegankelijkheid en met een zoo angstvalligen eerbied voor de verkregen rechten der advocaten dat zonder twijfel de voorgestelde regeling, al voorziet ze ook eenige beterschap, toch een toestand zal bestendigen die vol gevaar blijft voor de Vlaamsche kultuur. Immers, art. 4 par. 3 van het wetsvoorstel voorziet dat de keuze van de taal, voor wat de dagvaarding betreft, volledig vrij blijft, wat dus hierop neerkomt dat, gezien den geest die heerscht in de Brusselsche balie, in feite bijna alle dagvaardingen uitsluitend in de Fransche taal zullen betekend worden. Het recht van den verweerder om het gebruik eener andere taal te vragen is natuurlijk slechts een zuiver denkbeeldige maatregel, daar in feite de partij deze beslissing aan haar raadsman zal overlaten en er dus, wanneer het voorstel wet zal geworden zijn, in werkelijkheid zeer weinig voor wat de Brusselsche omgeving betreft, zal zijn veranderd.

Deze maatregel, die zoo nadeelig is voor het Vlaamsch belang, diende voorzien te worden, om reden dat er werkelijk tengevolge van de feitelijke omstandigheden, in de stad Brussel en haar onmiddellijke omgeving, een toestand van tweetaligheid bestaat waarmee de welgever noodzakelijk rekening moest houden. Doch het is klaarblijkelijk dat voor wat de Brusselsche Rechtbank betreft, het systeem van de volstrekte vrijheid, zelfs getemperd door het recht van den verweerder om een andere taal te kiezen, den hedendaagschen toestand gedurende oneindig veel jaren zal bestendigen. Immers, het grootste aantal belangrijke handels- en burgerlijke processen ontstaat binnen het gebied van de groot-Brusselsche omgeving.

De partijen wenden zich natuurlijkerwijze tot de advocaten der Brusselsche balie, en wanneer deze het eens zijn om heel de zaak in het Fransch af te handelen volgt hieruit met zekerheid dat dus 95 % van de burgerlijke en handelsproceduur voor de Brusselsche rechtbanken uitsluitend in het Fransch zal geschieden.

Dit vaststaande vraagt men zich werkelijk af waarover onze Brusselsche confraters nog wel zouden kunnen klagen!

In zijn artikel betoogt nochtans Mr Struye dat het noodig en redelijk zou zijn dit bijzonder regiem, dat voor de Brusselsche omgeving stricto sensu in voege zou komen, uit te breiden tot heel het arrondissement Brussel. Men vraagt zich werkelijk af op welke reden dit zou gesteund zijn. Buiten de onmiddellijke Brusselsche omgeving is het overige van het arrondissement Brussel uitsluitend eentalig en wanneer nu eenmaal Mr Struye zelf de noodzakelijkheid van de voorziene regeling voor de Vlaamsche gewesten erkent, is het ondenkbaar dat hij eenigen grond zou kunnen vinden om een ander stelsel toe te passen op het eentalig gedeelte van het arrondissement Brussel.

De voorbeelden die Mr Struye aanhaalt zijn al heel ongelukkig gekozen. Wanneer een aanlegger een Waalschen verweerder in het Nederlandsch hoeft te dagvaarden, in geval die verweerder te Gent woont, bestaat er niet de minste aanleiding om niet denzelfden maatregel toe te passen wanneer deze verweerder zou gehuisvest zijn in een zuiver Vlaamsche gemeente van het arrondissement Brussel. Het tegenovergestelde daarentegen zou volkomen onlogisch en onredelijk zijn en zou enkel verwarrend stichten.

Mr Struye schijnt vooral begaan te zijn om het lot van de twee hypothetische Hollanders die te Nijvel zouden wonen en die voor een Brusselsche rechtbank hunne zaak in het Fransch zouden zien behandelen!

Wij zijn voor wat ons aangaat onmiddellijk bereid deze Hollanders, die zoo zeer het meewaren van Mr Struye gaande maken, aan hun lot over te laten. Deze personen die dus in de zuiver Waalsche stad Nijvel gehuisvest zijn en er zaken doen, zullen, naar het ons voorkomt, opperbst in het Fransch voor de Brusselsche rechtbank hunne belangen kunnen verdedigen. En het zou werkelijk niet ernstig zijn voor dergelijke uitzonderlijke veronderstellingen af te wijken van het eenig gezond beginsel dat den toestand kan oplossen en dat bevrediging kan schenken: « gewesttaal, voertaal ».

Het doet toch steeds zonderling aan de overdedreven bezorgdheid vast te stellen van zoo vele Brusselsche confraters voor de minste grieven welke een Waalsch burger die zich vestigt in het Vlaamsche land, of zelfs een vreemdeling, zou kunnen doen gelden, dan wanneer zij het zoo natuurlijk gevonden hebben dat gedurende honderd jaar de Vlaamsche menschen in hun eigen streek in een vreemde taal berechtigd werden.

Het arrondissement Brussel waarvoor Mr Struye de absolute vrijheid van de taal der rechtspleging — het is te zeggen de volstrekte willekeur en, met den thans heerschenden geest, het uitsluitend gebruik van het Fransch — zou willen voorbehouden, bestaat uit 121 gemeenten. Zoals het Kamerverslag het doet uitschijnen zijn ten minste 113 van deze gemeenten uitsluitend Vlaamsch, met een totale bevolking van 700.000 inwoners. Waarom zouden deze zeven honderd duizend Vlaamsche

menschen anders moeten behandeld worden dan diegene die in de overige Vlaamsche streken gehuisvest zijn?

Wanneer Mr Struye het beginsel, « gewesttaal-voertaal », goed vindt voor de andere Vlaamsche arrondissementen, waarom zou dit stelsel niet even deugdelijk en noodzakelijk zijn voor het zuiver Vlaamsch gedeelte van het arrondissement Brussel?

De Franschsprekende Brusselsche confraters zullen natuurlijk het stelsel dat voor de Brusselsche omgeving in voege zou komen, volkomen goedkeuren, daar het weinig of niets aan den bestaanden toestand verandert, doch zouden ze ernstig kunnen volhouden dat er, uitsluitend om reden de Brusselsche rechters de twee talen dienen te begrijpen, aanleiding zou bestaan het zeer bijzonder regiem der Brusselsche omgeving uit te breiden tot de 113 uitsluitend Vlaamsche gemeenten van het arrondissement? Welk gewicht zou toch dergelijk argument, van allen ernst ontbloot, in de schaal leggen?

De opmerkingen van Mr Struye hebben geen ander doel dan het er op aan te sturen zonder de minste noodzakelijkheid, tegen het beginsel dat door al de taalwetten gehuldigd wordt in, het systeem dat geboden blijkt voor den abnormalen toestand van groot-Brussel, uit te breiden tot een belangrijk gedeelte van het eentalig Vlaamsche land. Mocht dit stelsel verdedigers vinden dan ware heel de economie van de wet verstoord.

De klinkende ondertitel van het werk van Mr Struye « Un même tribunal, bilingue, obligé de juger des Flamands en Français et des Wallons en Flamand ! », heeft werkelijk geen zin. De enkele Vlamingen verspreid in het Walenland, evenals de enkele Walen gehuisvest in het Vlaamsche land, hebben zich aan te passen aan de gewesttaal der streek waarin ze leven. Het is onsociaal dat ze in een gaaf eentalig midden kernen zouden vormen van vreemding en verbastering. Wenschen ze zich niet aan te passen dan hebben ze zelf de gevolgen te dragen van hun onsociale houding, doch het druicht in tegen alle gezond verstand dat om deze zeldzame individuen ter wille te zijn, de fantasie zou moeten zegevieren en de gaafheid der eentalige rechtsbevoegdheid van 700.000 eentalige Vlaamsche menschen zou moeten geschonden worden.

De Rechtbank van Brussel zal dus volstrekt niet Vlamingen in het Fransch en Walen in het Nederlandsch te beoordeelen hebben, zooals Mr Struye wil doen uitschijnen. Het tweeslachtig systeem voor de Brusselsche omgeving zal natuurlijk in voege blijven, doch voor het overige zal, evenals de rechtbanken van het Vlaamsche land, de Brusselsche rechtbank de zaken der rechtsonderhoorigen die Vlaamsche gemeenten bewonen, in het Nederlandsch te behandelen hebben. En zoo hoort het!

Mr Struye schijnt het vanzelfsprekend te vinden dat de Kamercommissie zal erkennen eene vergissing te hebben begaan en dat ze dadelijk aan het voorgestelde ontwerp op dit punt belangrijke wijzigingen zal brengen.

Het weze hem verzekerd dat elkeen die het ernstig meent met de Vervlaamsching van het rechtswezen in het Vlaamsche land, ten strengste zal vasthouden aan den tekst der Kamercommissie en dat, namelijk voor het arrondissement Brussel, geene wijzigingen aan het wetsontwerp zullen kunnen geduld worden.

DE REDACTIE.

19 September 1933.

Voorzitter : M. Van de Kelder.
Op. Min. : M. Gielen.
Pl. : Mters Elias en Jan Timmermans.

BURGERLIJKE PARTIJ. — SLECHTS ONTVANKELIJK IN GEVAL VAN PERSOONLIJK GELEDEN SCHADE. — ONONTVANKELIJK WANNEER HAAR EISCH ZICH NIET ONDERSCHIEDT VAN DEZE VAN HET OPENBAAR MINISTERIE.

Een aanstelling van burgerlijke partij in een strafgeding is slechts ontvankelijk wanneer de burgerlijke vordering steunt op een schade welke rechtstreeks aan de burgerlijke partij persoonlijk berokkend is geworden.

De aanstelling is niet ontvankelijk in geval het voorwerp van de rechtsvordering van de burgerlijke partij zich niet onderscheidt van den eisch van het Openbaar Ministerie, zulks bij gebrek aan belang bij de burgerlijke partij.

Jan De Preter en Op. Min. t/ Declair.

Gezien het beroep, ingediend door de Burgerlijke Partij den 25sten Juli 1933 ;

Gezien het beroep, ingediend door den betichte den 28sten Juli 1933 ;

Gezien het beroep, ingesteld door den Krijgsauditor den 28sten Juli 1933 en aangezegd den 28sten Juli 1933, beroepen gericht tegen het vonnis uitgesproken den 25sten Juli 1933, door den Krijgsraad van Antwerpen en Limburg, weik vonnis, onder aanhaling van artikelen 28 van 't Krijgsstrafwetboek, gewijzigd door de wet van 24 Juli 1923, artikel 1 ; 149 van het wetboek van Strafvordering ; 185 van het wetboek van Rechtspleging bij de Landmacht ; 1, 21 der wet van 15 Juni 1899 ; recht doende bij tegenspraak : betichte D. H., plichtig verklaart aan, te Antwerpen, den 3den Juli 1933, geen gevolg gegeven te hebben aan de bevelen van zijn overste, Kapitein Kommandant Devogelaere, die hem met eenen dienst gelastte, en hem uit dien hoofde veroordeelt tot negen maanden militaire gevangenisstraf ; Daarenboven, betichte verwijst tot de kosten van het geding beloopende in het geheel nul ;

Verklaart de aanstelling der Burgerlijke Partij niet ontvankelijk ;

Veroordeelt de Burgerlijke Partij tot de kosten harer aanstelling en beslist over te gaan tot het onderzoek van den grond der betichting, niettegenstaande beroep der Burgerlijke Partij ; voegt het bijkomend geval bij de hoofdzaak ;

Gehoord de heer Voorzitter in zijn verslag ;
Gezien het vonnis a quo in dato 25 Juli 1933 ;

Gezien de stukken ;
Gehoord de betichte ;

Gehoord Mijnheer Jan De Preter, Advocaat, Burgerlijke Partij, in de ontwikkeling zijner geschreven besluiten ;
Gehoord de heer Gielen, Substituut Auditeur Generaal, in zijn vorderingen ;

Gehoord Meesters H. Elias en Jan Timmermans, verdedigers van den betichte in hunne middelen ;

A : OP BURGERLIJK GEBIED :

Overwegende dat, om ontvankelijk te zijn, de burgerlijke rechtsvordering op eene private en werkelijk geleden schade moet steunen, die aan de burgerlijke partij persoonlijk berokkend werd door de inbreuk aan de strafwet, schade die afgezonderd is van het nadeel dat de samenleving werd aangedaan en wiens herstel het Openbaar Ministerie gelast is te vervolgen ;

Overwegende dat zowel de geest als de bevoordingen van de besluiten der burgerlijke partij geen persoonlijk nadeel bedoelen maar, integendeel, uitsluitelijk berusten op algemeene belangen (voorkomen van de ontreding der nationale verdediging ; morele en stoffelijke belangen van elken burger ; verdediging der openbare orde ; gemeenbest ; belang van ieder Belg en staatsburger dat de Rijksinstellingen onaangetast blijven ; het tegenhouden van den opstand tegen de wetten) ;

Overwegende dat het voorwerp van de rechtsvordering der burgerlijke partij zich niet onderscheidt van den eisch der openbare partij die alle Belgen en alle staatsburgers betreft ; dat deze rechtsvordering geene « actio ut singuli » uitmaakt die beperkende wijze en uitdrukkelijk door de wet voorzien zijn om ontvangen te kunnen worden (P. B. V° Action populaire, n° 9) en zoodus de burgerlijke partij, bij mangel aan persoonlijk belang, in hare rechtsvordering niet ontvankelijk kan aanzien worden ;

B : OP STRAFRECHTELIJK GEBIED :

Aangezien het feit ten laste gelegd van den betichte dat door den eersten rechter vastgesteld verklaard is geweest, bewezen is geble-

ven door het onderzoek vóór het Hof gedaan ;

Dat het, inderdaad, bewezen is dat betichte te Antwerpen, den 3en Juli 1933, geweigerd heeft aan de bevelen van zijn overste, Kapitein-Kommandant Devogelaere, te gehoorzamen of zich opzettelijk heeft onthouden deze bevelen uit te voeren, dewelke overste, met hem te bevelen zich onmiddellijk in militaire kleedij te zetten, hem met eenen dienst gelastte ;

Aangzien er door den eersten rechter eene billijke toepassing der strafwet gedaan is geworden ;

Om deze beweegredenen :

Bij toepassing der wetsbepalingen in het bestreden vonnis aangehaald ;

Ontvangt het Hof de beroepen der partij van den heer De Preter Jan, van den betichte en van het Openbaar Ministerie, tegensprekelijk beslissende en rechtdoende, bekrachtigt het beroepen vonnis ;

Verwijst de partij van den heer De Preter Jan in de kosten van beroep hare aanstelling aangaande en veroordeelt betichte, daarenboven, tot de kosten van beroep bepaald op nul.

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

9° KAMER. — 7 JULI 1933.

Voorzitter : M. de Cock.

Rechters : M.M. Mehauden en Van den Hove.

O. M. : M. Van Hille.

Pleiters : Mters Vaes, Crockaert en Holemans.

STRAFRECHT. — VERVALSCHTE INVOER-VERGUNNINGEN. — STRAFBAARHEID.

Het feit van valsche of vervalschte invoervergunningen aan den toldienst aan te bieden, moet gelijk gesteld worden met bedrog in tolzaken en smokkelarij ; het valt onder de toepassing van de wet van 20 December 1897.

Ministerie van Financiën en Op. Min. t/ C. en V.

Gedaagd zijnde om, zooals het blijkt uit twee processen-verbaal in datum van 26 Januari 1933 en 10 Februari 1933 opgesteld, in den loop van de jaren 1932 en 1933, eene hoeveelheid van 107.406 kilos versche boter in België te hebben ingevoerd, onder dekking van valsche of vervalschte vergunningen.

Aangezien het voorleggen van vergunningen voor den invoer in België van versche boter is voorgeschreven bij Koninklijk besluit van 25 Maart 1932, genomen bij toepassing der wet van 30 Juni 1931.

Aangezien betichte C. in zijne besluiten doet gelden dat de vordering van het Beheer van Geldwezen niet gegrond is, daar, noch de wet van 21 Augustus 1822, noch deze van 6 April 1843, en 20 December 1897 van toepassing zouden zijn op de feiten aangehaald in de dagvaarding ;

Aangezien art. 3 van de wet van 30 Juni 1931, betreffende de in-, uit- en doorvoer van goederen, als volgt luidt : « de inbreuken op de besluiten die in uitvoering van artikel 1 worden getroffen, zullen gestraft worden overeenkomstig de artikelen 1 en 4 der wet van 20 December 1897 betreffende het beteugelen van het bedrog gepleegd in zake in-, uit- en doorvoer van goederen » ;

Aangezien art. 1 van de wet van 20 December 1897 bepaalt dat art. 19 tot 26, 28 en 30 van de wet van 6 April 1843, betreffende het beteugelen van smokkelarij, van toepassing zijn in geval van in-, uit of doorvoer zonder aangifte van goederen, onderworpen aan wettelijke maatregelen van toezicht of tijdelijk verboden ;

Aangezien het uit de voorafgaandelijke verhandelingen betreffende de wet van 20 December 1897 blijkt dat de wetgever voor doel gehad heeft, het sluiksch invoeren of uitvoeren van dieren aan zekere gezondheidsmaatregelen onderworpen, zonder aan douanerechten onderhevig te zijn, in overeenstemming te brengen met 't sluiksch invoeren van goederen aan tolrechten onderhevig, derwijze dat de lichtere straffen van de wet van 30 December 1892 vervangen werden door deze van de wet van 6 April 1843 op het beteugelen van de smokkelarij. (Zie Pasinomie 1897, bl. 494) ;

Aangezien betichte C. te vergeefs beweert dat hij geen strafbaar feit gepleegd heeft daar de wetgever alleen het gemis van aangifte zou voorzien hebben in voormelde wet van 20 December 1897 ;

Aangezien het art. 1 van deze wet dient aanvuld te worden door de bepalingen van de wet van 6 April 1843 en bijzonderlijk het artikel 19, luidende als volgt :

« Tout capitaine... et tous autres individus qui à l'entrée ou à la sortie, tenteraient d'éviter de faire soit en premier, soit à tout autre bureau où cela devrait avoir lieu les déclarations requises et chercheraient ainsi à frauder les droits du trésor... » ;

Aangezien het art. 1 uitdrukkelijk voorziet dat deze bepalingen van toepassing zijn en

het uit het voorgaande blijkt dat er volledige gelijkstelling bestaat tusschen het beteugelen van sluiksch invoer van goederen aan zekere maatregelen onderworpen en sluiksch invoer van goederen aan tolrechten onderworpen ;

Aangezien het uit het arrest van het Verbringshof van 11 November 1912 blijkt dat artikel 19 betreffende sluiksch invoer van toepassing is in geval iemand wetens en willens eene onjuiste aangifte doet aan het tolbeheer om de betaling van zekere rechten te vermijden ; bijgevolg staat deze onjuistheid gelijk met het gemis van aangifte. (Pas. 1912, 1, bl. 440) ;

Aangezien het blijkt uit proces-verbaal van 10 Januari en 10 Februari 1933 dat de firma De Leeuw en Philippsen 82.060 en 25.400 kgr. te samen 107.460 kgr. boter in hunne fictieve stapelplaatsen in bezit hebben gehad en ten gebruik verklaard hebben voor rekening van eerste betichte en op zijne aanvraag ;

Aangezien tot staving der aangiften tot verbruik 22 machtigingen voorgelegd werden die niet regelmatig afgeleverd werden door de bevoegde overheid ;

Aangezien eerste en tweede betichte wisten dat deze bescheiden zonder waarde waren en alzoo de tolbediende in dwaling gebracht hebben, daar deze te goeder trouw mocht denken dat de boter op regelmatige wijze het land zou ingevoerd worden ;

Aangezien het gepleegde bedrog voor gevolg heeft gehad, den aard zelf van de goederen ten opzichte van het tolwezen te veranderen in zulke mate, dat de goederen die in werkelijkheid verboden waren voor den invoer werden voorgesteld als zijnde toegelaten voor den invoer ;

Aangezien deze feiten wel degelijk een overtreding daartussen van de wetten opgesomd in de dagvaarding van het Ministerie van Geldwezen ;

Aangezien tweede betichte als mededader met eerste betichte de overtreding gepleegd heeft, daar hij de valsche machtiging overhandigd heeft aan den eersten betichte ;

Om deze redenen,

Veroordeelt.....

BURGERLIJKE RECHTBANK TE HASSELT

3 MEI 1933.

Rechters : MM. Goffinet en Kranzen.

Pl. : Mtrs Deenal en Van Kasselt.

MUNTWAARDE. — HUUR. — VREEMDE VALUTA ALS VERGELIJKINGSPUNT.

Het beding dat bepaalt dat een overeengekomen huur zou gewijzigd worden indien de wisselkoers van het Belgisch geld, waarvan de waarde werd vastgesteld op basis van 175 fr. voor één pond sterling, zou veranderen, kan geen wijziging der huur rechtvaardigen, indien het pond sterling van waarde verandert tegenover het Belgisch geld, zonder dat de binnenlandsche koopkracht van den frank gewijzigd werd, vermits de bedoeling der partijen enkel is geweest, zich te vrijwaren tegen de schommelingen van den frank.

Bouhonne t/ Raskin.

Aangezien volgens mondelinge overeenkomst tusschen partijen gesloten op 16 Juli 1928, de jaarlijkse huurprijs op de som van 10625 fr. is vastgesteld geworden, betaalbaar in goede gangbare muntspelen en een helit op 15 September de andere op 15 Maart van elk der negen opvolgende eerstkomende jaren ;

Aangezien er nochtans tusschen partijen bedongen was geworden dat, indien de wisselkoers van het Belgisch geld — waarvan de waarde voor het opmaken der mondelinge huurovereenkomst werd vastgesteld op de basis van 175 fr. voor één pond sterling — zou veranderen, beide partijen het recht zullen hebben den bovenvermelde huurprijs te herzien en hem in evenredigheid te verhoogen of te verminderen, hiertoe als basis nemende den wisselkoers der handelsbeurs van Brussel op den vijftienden van iedere maand, die de betaling voorafgaat ;

Aangezien gedaagden zich steunende op deze overeenkomst slechts 3926 frank betaalde in plaats van 5312,50 frank, den 15 April 1932, voor het gedeelte huur vervallen op 15 Maart voorheen, en 3922,35 in plaats van 5312,25 op 15 September 1932, voor het tweede gedeelte huur op dien datum vervallen ;

Aangezien aanlegger, voorgevende dat de wisselkoers van het Belgisch geld dezelfde gebleven is, betaling eischt van het niet betaalde gedeelte der huur vermeerderd volgens dezelfde overeenkomst met den verschuldigde interest berekend tegen acht per honderd sedert den vervaldag ;

Aangezien het ongetwijfeld vaststaat dat partijen zich hebben willen vrijwaren tegen de schommelingen, welke het Belgisch geld in den loop der negen jaren huur zou kunnen ondergaan en voornamelijk bedoelden aan den huurprijs van 10625 frank dezelfde koopkracht te behouden als deze had op het oogenblik der overeenkomst den 16en Juli 1928 ;

Aangezien sedert deze laatste datum de koopkracht van de Belgischen frank dezelfde is gebleven en onveranderd de waarde bleef houden van 0.209.211 gram fijn goud per vijf frank ;

Aangezien bijgevolg dan eerst aan het inzicht der partijen wordt beantwoord, wanneer eene som betaald wordt gelijkstaande met de innerlijke waarde welke den huurprijs van 10625 fr. op 16 Juli 1928 had en die nu nog steeds door hetzelfde bedrag verkregen wordt ;

Aangezien verweerders bewering dan slechts gegrond zou zijn wanneer de partijen gecontracteerd hadden in ponden sterling gelijk zij ter handelsbeurs te Brussel op bepaalden datum gecoteerd zouden worden, en niet in Belgische frank, zooals hier het geval is ;

Aangezien met te verwijzen, naar den wisselkoers van het pond sterling, de partijen enkel de waarde van het pond als maatstaf hebben genomen om het getal te meten franken te bepalen en dat de verandering van de gebruikte maat zonder invloed blijft op de eensgebleven hoeveelheid te meten Belgische franken ;

Aangezien aanleggers eisch bijgevolg gegrond is ;

Om deze beweegredenen :

De Rechtbank, tweede verweerster als wetlig gemachtigd houdende om in rechte te treden, alsmede aanlegster.

Verklaart aanlegger gegrond in zijn eisch ; Veroordeelt verweerders solidairlijk om hen te betalen de sommen van 1386,10 frank en 1390,50 fr., vermeerderd met de vervallen interesten aan 8 ten honderd of 5312,50 fr. van 15 Maart 1932 tot 15 April 1932, op 1386,10 fr. sedert dezen laatsten datum en op 1390,50 fr. sedert 15 September 1932 tot op den dag der betaling, alsmede gezamenlijk tot de kosten ;

Verklaart tegenwoordig vonnis uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande alle verhaal en zonder borg.

NOTA : Zie in zelfden zin : Burg. Rb. Antwerpen, 5e Kamer, 13 Mei 1932, R. W. 1932-1933, kol. 704. — Contra : Beroep Brussel, 3e Kamer, 15 Maart 1933, Journal des Tribunaux 1933, kol. 297 ; Burg. Rb. Antwerpen, 3e Kamer, 15 Maart 1933, Journal des Tribunaux, 1933, kol. 302.

HANDELSRECHTBANK TE ST NIKLAAS

Referendaris : M. Thuisbaert.

Pleiters : Mters Jagenau en Verhoistede.

FAILLISSEMENT. — MEUBELN OPGEEISCHT DOOR ECHTGENOOTE VAN GEFAILLEERDEN. — BEWIJSVOERING.

Artikel 555 van de wet van 18 April 1851, krachtens hetwelk al de goederen die door de vrouw werden verkregen beschouwd worden als toebehoorende aan den echtgenoot en als door dezen betaald, laat nochtans aan de vrouw toe het bewijs van het tegendeel te leveren. Dit bewijs mag geleverd worden door alle middelen van recht, getuigen inbegrepen.

I. D. t/ Mter Verhofstede, q.q.

Gezien in minuut het vonnis dezer Rechtbank in zake verleend den 4 April 1933 ;

Aangezien gefailleerde in dato 8 April 1933 verklaarde zijn echtgenoot te machtigen en bij te staan...

Ten gronde :

Aangezien gedaagde tegenwerpt dat aanlegster het bewijs niet levert van haar eigendomsrecht op de meubelen die zij opeischt ;

Aangezien echter aanlegster aanbiedt dit bewijs te leveren door alle middelen van recht, getuigen begrepen ;

Aangezien de wet van 18 April 1851 art. 555 aan de vrouw van den gefailleerde het recht voorbehoudt om te bewijzen dat de goederen door haar verkregen haar toebehooren ;

Dat de rechtsleer en rechtspraak eensluidend beslissen dat dit bewijs mag geleverd worden door alle middelen van recht getuigen inbegrepen : (De Perre, Man. du Cur. de la Faillite, 1930, bl. 250, n° 531 ; Beltjens Dr. Com. sub. art. 555 bl. 894 n° 8 en volg. ; Luik 6 Maart 1886, Pas. 1886, III 149 ; Antw. 11 Nov. 1886, P.P. 1888, n° 1440 ; Luik 21 Juli 1888, Pas. 1888, II, 1369 ; Brussel, 23 Oct. 1901, Pas. 1902, III, 221).

Om die redenen :

De Rechtbank, alle tegenstrijdige besluitenlen verwerpende, alvorens ten gronde te wijzen, laat aanlegster toe te bewijzen door alle middelen van recht getuigen inbegrepen :

1° dat de meubelen staande te... door haar overgebracht werden van n° zelfde straat ;

2° dat andere door haar te Antwerpen werden aangekocht en betaald ;

3° dat het overige haar toebehoorde reeds voor het huwelijk ;

Behoudt aan verweerder het tegenbewijs voor ;

Kosten voorbehouden.

AAN ONZE ABONNÉS !

Het ligt in eenieders bereik, met wat goeden wil, ons ten minste één nieuw abonnent bij te brengen.

DAT IEDER HIERVOOR ONMIDDELLIJK ZORGE!!

VREDEGERECHT TE ANTWERPEN

4e KANTON. — 14 JUNI 1933.Vrederechter : M. De Keyser.
Pleiters : Miers Wittemans en Hendrickx.

ARBEIDSONGEVALLEN. — BEREKENING BASISLOON. — HAVENARBEIDER TE ANTWERPEN. — INVLOED VAN CRISIS.

Bij het berekenen der vergoeding in geval van blijvende werkonbekwaamheid of van overlijden, ten gevolge van een werkongeval, waarvan een arbeider aan de Antwerpsche haven het slachtoffer was, moet men rekening houden met het feit dat sinds meer dan een jaar (ongeval overkomen in September 1932) de bedrijvigheid aan de Antwerpsche haven meer dan de helft onder het normaal peil is teruggelopen. Bij het berekenen van de vergoedingen moet rekening gehouden worden met het loon dat had kunnen verdiend worden gedurende de dagen der gedwongen werkloosheid, spruitende uit deze verminderde bedrijvigheid.

Anderzijds dient echter in het oog gehouden dat in de periode van normale bedrijvigheid de gewone havenarbeider geen gelegenheid vindt om dagelijks te werken, ten gevolge van het overgroot getal werklieden.

Het aantal werkdagen van een gewoon Antwerpsch havenarbeider, in normale tijden, bereikt 172; met mogelijk voorkomende gelegenheid tot het maken van overuren en zondagwerk, kan dit aantal billijkerwijze vermeerderd worden tot 185.

De Groef t/ Gemeentelijke Verzekeringskas.

Aangezien de vraag strekt tot veroordeeling van verweerster om aan aanlegger te betalen de vergoedingen voorzien bij de wet op de werkongevallen, waarop aanlegger beweert recht te hebben ten gevolge van een werkongeval hem overkomen op 6 September 1932, werkend aan boord van het s/s Westerland, gemeerd aan de Van Meterenkaai;

Aangezien partijen tot akkoord zijn om aan te nemen dat 't werkongeval, waarvan aanlegger slachtoffer was op 6 September 1932, zijne werkonbekwaamheid op eene bestendige wijze vermindert heeft en dit vanaf 15 November 1932;

Aangezien partijen maar alleen twisten over het bedrag van het loon dat tot maatstaf dienen moet voor het berekenen van de vergoedingen aan aanlegger toekomende;

Aangezien verweerster betoogt dat dit loon moet bepaald worden op een bedrag van fr. 5034.45, dat aanlegger werkelijk verdiend heeft binst het jaar dat het ongeval voorafging; terwijl aanlegger beweert dat op grond der beschikking van art. 6 alinea 9 der samengevoegde wetten, dit loon moet gebracht worden op 13.720 fr. volgens zijne dagvaarding, en op fr. 20.000 volgens zijne pleitnota;

Aangezien het bewezen is door de inschrijvingen van aanleggers loonboekje, dat deze werkdagen van af 6 September 1931 tot 6 September 1932 eene som van fr. 8123.34 ontvangen heeft;

Aangezien het niet kan ontkend worden, dat sinds meer dan een jaar het Antwerpsche havenbedrijf meer dan de helft onder het normale peil der bedrijvigheid is terug gelopen, zoodat de werkgelegenheid over 't algemeen op gevoelige wijze verminderd is, en een niet gering quantum van gedwongen werkloosheid ontstaan is;

Aangezien, deze toestand wel mag gehouden worden voor diegene warop art. 6 par. 9 doelt en ten aanzien van dewelke dit artikel beschikt dat voor het berekenen der vergoedingen, het werkelijk verdiende loon zal aangevuld worden met ditgene dat had kunnen verdiend worden tijdens de dagen van gedwongen werkloosheid, — dit althans wanneer het gaat over een doodelijk ongeval of eene bestendige onbekwaamheid;

Aangezien die aanvulling van loon voor een gewoon havenarbeider niet gebeuren mag zoolals aanlegger het voorstelt, 't is te zeggen met het aantal werkelijk geleverde werkdagen tot 365 op te voeren;

Aangezien het immers een gekend en bewezen feit is dat in de periode van normale bedrijvigheid aan de haven van Antwerpen, de gewone arbeider geene gelegenheid vindt om dagelijks te werken, en dit ten gevolge van het overgroot getal werklieden die bezigheid zoeken in de Antwerpsche haven, getal dat nagenoeg dubbel is van de werkkrachten die er normaal kunnen gebezigd worden.

Aangezien dit overvloedige aan werkkrachten voor gevolg heeft dat de gewone arbeider er slechts toe komt drie à drie en halve dagen per week aan de haven werk te vinden;

Aangezien de plaatselijke Transportarbeidersbond, bij monde van haren voorzitter, heer Mahlman, die omstandigheid erkende (1928) en in het verslag dat hij over den toestand van den arbeider aan de haven uitbracht, verklaarde: « Indien men tot aanvaarding van een basisloon komt, zal de ontevredenheid der » werklieden niet verminderen, indien eene » meerdere werkgelegenheid hen niet in staat » stelt een voldoende werkloon te verdienen. » Wij stellen daarom voor dat elke werkgever » aan elken werkmán die hij in den loop van » elke week aanvaardt, » viermaal het dagloon » als gegarandeerd weekloon verzekert »;

Aangezien bijgevolg het aantal werkdagen van een gewoon havenarbeider in normale tijden, 172 bereikt; dat met mogelijk voorkomende

mende gelegenheid tot het maken van overuren en zondagwerk, dit aantal billijkerwijze en gemiddeld mag vermeerderd worden tot 185;

Aangezien aanlegger binst het jaar dat zijn ongeval voorafging 139 1/2 dagen gewerkt heeft en daarvoor als loon ontvangen heeft fr. 8123.34;

Aangezien het gemiddeld loon der havenarbeiders gedurende de periode van September 1931 tot September 1932 bedroeg fr. 55;

Aangezien dus het werkelijk door aanlegger verdiende loon van fr. 8123.34 dient aangevuld te worden met ditgene van 45 1/2 werkdagen à fr. 55.— of fr. 2502,50 en de vergoedingen dienen berekend te worden op fr. 8123,34 + 2502,50 = fr. 10625,84;

Om deze redenen:

Wij, Victor De Keyser, Vrederechter van het vierde kanton der stad Antwerpen, veroordeelen verweerster om aan aanlegger te betalen de vergoedingen voorzien bij de wet op de werkongevallen voor 1° tijdelijke geheele werkonbekwaamheid van zes September 1932 tot vijftien November 1932 en 2° voor bestendige gedeeltelijke werkonbekwaamheid ten grade van vijf ten honderd en dit vanaf vijftien November 1932, datum der heeling van de verwondingen; Verwijzen verweerster deze vergoedingen te betalen op voet van een basisloon van tien duizend zes honderd vijf en twintig frank vier en tachtig centiem; Verwijzen verweerster tot de kosten van het geding, deze laatste berekend op de som van een en zestig frank en vijf en twintig centiem, niet inbegrepen de kosten van het tegenwoordig vonnis.

RECHTBANK VAN POLITIE TE BORGLOON

28 JUNI 1933.

Vrederechter : M. Ch. de Borman.
Pleiters : Miers Romée, Koninckx en Meyers.

EERROOF. — INVLOED DER VOORWAARDEN EN OMSTANDIGHEDEN IN DEWELKE AANTJINGEN UITGESPROKEN WORDEN.

Kunnen tot de politieke discussies behoren, aantijgingen die gedurende een administratieve zitting uitgesproken werden en welke doelen op persoonlijkheden der redenaars? Dergelijke aantijgingen zijn niet strafbaar.

E. en H. t/ Op. Min.

Aangezien het blijkt uit het openbaar onderzoek der zaak, dat de twee betichten behooren tot verschillende en tegenstrijdige politieke partijen, welke van de echte vaderlandsliefde gansch verschillende gedachten koesteren;

Aangezien, tot groote schade van het enkel natuurlijk mandaat, dat zij uit te oefenen hebben in den gemeenteraad van Cortessem, zij begonnen zijn met twisten over hunne politieke gedachten; welnu van de politiek tot de persoonlijkheden, is er enkel een schakeering;

Aangezien men echter niet te gauw woorden moet kwalijk nemen, zelfs een weinig te persoonlijk, die onder politieke druk werden uitgesproken; want in de oogen van het publiek schaden zij geenszins de achting der personen, welke er zich slachtoffer van meenen; als men er het oor toe leent, dan is dit enkel om te bevreunen op welke wijze onze mandatarissen een kostbaren tijd verspillen in belanglooze gesprekken;

Om deze redenen,

Alle andere middelen van de hand wijzende, zeggen dat de uitgesprokene woorden eerder tot de politieke discussie behoren, en niet onder toepassing vallen van artikels 444 en 561 — 7° van het strafwetboek.

Spreken de twee betichten vrij en verzenden hen zonder kosten van alle vervolging.

Bij toepassing van artikel 159 van het Wetboek van Rechtspleging in strafzaken, door den Rechter voorgelezen.

Nederlandsche Rechtspraak

RECHTBANK TE ROTTERDAM

9 JUNI 1933.

Voorzitter : Jhr. Mr. Dr. G. W. van Vierssen Trip.
Rechters : Mrs A. J. Marx en A. Dirkzwager.

GARANTIE BIJ KOOP EENER AUTOMAAT: KOSTELOOS HERSTEL VAN GEBREKEN GEDURENDE 2 JAAR. — GENUSKOOP OF SPECIESKOOP? — VOLSTREKTE BEVOEGDHEID: GEVORDERD BEDRAG OF BELANG? — RECHT OM ONTBINDING TE VORDEREN ONDANKS VERPLICHTING TOT VOORTZETTING TERMIJNBETALINGEN.

Verkoopclausule krachtens welke verkoopster alle gebreken binnen 2 jaar na aflevering ontstaande en die het gevolg zijn van ondeugdelijk materiaal of gebrekkige constructie, kosteloos zal herstellen.

Deze clausule is niet te beschouwen als een recht op ondeugdelijke levering en dus ook niet in strijd met de openbare orde of goede zeden.

Deze clausule sluit binnen die 2 jaar des koopers recht op ontbinding wegens wanprestatie des ver-

koopers niet uit, voor het betreft « onherstelbare » gebreken.

Nummervorming in de schriftelijke vastlegging der koopovereenkomst maakt deze niet tot een speciesverkoop.

Nu de gevorderde schadevergoeding (beneden f 200) in geen deele samenvalt met het belang, dat de eischeres in reconventie heeft en hetwelk veel grooter is dan f 200, is de rechtbank bevoegd.

Ondanks het feit, dat eischeres in reconventie zelfs dan gehouden is tot het doen van termijnbetalingen, wanneer de wederpartij haar garantieplicht niet nakomt, is eischeres in reconventie gerechtigd uit hoofde van dat niet-nakomen van den garantieplicht ontbinding der overeenkomst en schadevergoeding te vorderen.

De N. V. Deensch-Nederlandsche Handelsmij, te 's-Gravenhage, eischeres in conventie, verweerder in conventie, proc. Mr. D. van Waardhuizen, tegen

F. van den Berg, koopman, te Rotterdam, gedaagde in conventie, eischer in reconventie, proc. Mr. B. Austeicz.

De Rechtbank, enz.;

In rechte:

(Zoo in conventie als in reconventie);

Overwegende, dat de overeenkomst, welke zoowel tot de conventionele als tot de reconventionele procedure aanleiding gegeven heeft, door het beiderzijds copieel overgelegde contract volledig bezeugen is;

O. dat van den Berg nu de conventionele vordering in de eerste plaats bestreden heeft met een verweer, hierop neerkomende, dat de overeenkomst, door de N. V. aan hare vordering ten grondslag gelegd, zoude zijn in strijd met de openbare orde en goede zeden en dus nietig, — zulks omdat daarin voorkomt eene bepaling, volgens welke alle gebreken, welke binnen twee jaar na aflevering aan den automaat mochten ontstaan en die het gevolg van ondeugdelijk materiaal of gebrekkige constructie blijken te zijn, kosteloos worden hersteld, en hierdoor de N. V. zich het recht tot ondeugdelijke levering zou hebben voorbehouden;

O. dat dit verweer niet steekhoudend is, omdat bedoelde bepaling de verplichting tot deugdelijke levering « op den duur » allermint uitsluit, maar enkel de N. V. de gelegenheid geeft, aanvankelijk blijvende herstelbare ondeugdelijkheid te verhelpen, zonder te moeten vreezen, dat de wederpartij op grond daarvan zich al dadelijk op wanprestatie gaat beroepen;

dat eene dusdanige bepaling bij de levering van technische voortbrengselen niet van redelijkheid ontbloeit en daarin niets is te zien, dat met de eischen der openbare orde en goede zeden onverenigbaar is;

O. dat door deze beslissing tevens de grondslag ontvalt, aan de primaire vordering in reconventie, enz.;

O. dat anderszijds voorts de N. V. ten aanzien van v. d. Berg's subsidiaire vordering in reconventie de onbevoegdheid der Rb. heeft opgeworpen, omdat de daarbij gevorderde schadevergoeding minder belooft dan f 200, doch ten onrechte, daar deze geringe schadevergoeding slechts het gevolg is van het feit, dat v. d. Berg tot dusver slechts zoo weinig heeft albetaald, en in geen deele samenvalt met de grootte van zijn belang;

dat dan ook v. d. Berg tevens vordert vernietiging, nietig-verklaring, althans ontbinding of ontbondenverklaring der gestelde overeenkomst, welke een belang van veel meer dan f 200, vertegenwoordigt;

O. dat de N. V. echter in de 2de plaats ten opzichte dezer subsidiaire vordering heeft aangevoerd, dat v. d. Berg daarin dan toch niet-ontvankelijk behoort te worden verklaard, omdat deze vordering haren grondslag vindt in beweerde verborgen gebreken en hiervan bij een genuskoop, gelijk hier heeft plaats gehad,

geen sprake kan zijn, — en de Rb. hierin met de N. V. meegaat;

dat toch weliswaar aan het hoofd van het contract de verkochte automaat met een bepaald nummer is aangegeven, doch dit niet voldoende is, om het bestaan van een specieskoop aan te nemen, en hierin veel eer slechts is te zien een administratieve aanduiding door de N. V. op haar contractformulier van het voorwerp, dat zij ingevolge de overeenkomst zal leveren;

dat deze opvatting bevestiging vindt in het contractformulier zelf, dat blijkens de formulering « verklaren en erkennen te zijn overeengekomen » slechts is de schriftelijke vastlegging eener mondelinge overeenkomst, waarbij aan v. d. Berg is verkocht (.....) « een 6 vak automaat » van een bepaald type;

dat trouwens ook niet is in te zien, waarom v. d. Berg iets anders dan een automaat van een bepaald type zou hebben willen koopen en dus iets anders dan een enkel naar de soort bepaald voorwerp;

dat derhalve ook de subsidiaire vordering in reconventie niet-ontvankelijk is;

O. dat de N. V. voorts nog heeft aangevoerd, dat v. d. Berg ook in de meer subsidiaire vordering niet kan worden ontvangen op grond van de feiten, die in conventie vaststaan;

O. dat niet geheel duidelijk is, wat de N. V. met dit laatste bedoelt te zeggen, doch de Rb. vermoedt, dat de N. V. hierbij het oog heeft op de niet door v. d. Berg weersproken omstandigheid, dat hij met zijne termijnbetalingen ten achter is en zich daaraan volgens art. 14, 2e lid van meergemeld contract niet mag onttrekken, zelfs al zoude de N. V. hare garantieverplichtingen niet zijn nagekomen;

O. dat dan echter dit standpunt der N. V. onjuist is;

dat immers v. d. Berg's gehoudenheid om met de termijnbetalingen door te gaan hem het recht toch niet ontnemt, om uit hoofde van de niet-nakoming van den door de N. V. aanvaarden garantieplicht ontbinding der overeenkomst met schadevergoeding te vorderen, welke ontbinding onder meer tot gevolg zou hebben, dat de N. V. haar recht op doorbetaling der termijnen, als afhankelijk van het voortbestaan der overeenkomst, toch zou verliezen en tot terugbetaling van het reeds ontvangene zou zijn verplicht;

O. dat de vraag rijst, of v. d. Berg ook in deze meer subsidiaire vordering kan worden ontvangen, voor zoover zij niet gegrond is op het verwaarlozen van den garantieplicht, maar op het door hem zelfs in de eerste plaats gestelde feit, dat de automaat ondeugdelijk was en de Rb. ten dezen van oordeel is, dat zulks, gezien art. 12 der overeenkomst, gedurende den nog loopenden garantietermijn het geval is voor zoover het betreft onherstelbare gebreken, welke door het nakomen van het garantiebeding niet te verhelpen zijn;

O. enz.;

Alvorens te beslissen:

Laat v. d. Berg toe, en voor zooveel nodig, beveelt hem, door getuigen te bewijzen:

« dat de door N. V. aan hem geleverde automaat gebreken had, welke ook bij volkomen nakoming van den door haar aanvaarden garantieplicht niet konden worden hersteld, »

« dat de N. V. ondanks daartoe door van den Berg tot haar gerichte verzoeken geen maatregelen heeft getroffen tot herstel van de zich bij den automaat vertoonende uit ondeugdelijkheid van materiaal of gebrekkige constructie voortkomende gebreken »;

Bepaalt enz.

(Weekblad van het Recht N° 12642).

Fiskale Kroniek

RECHT OP HUURSOMMEN

Er is geen meer gebruikelijke overeenkomst dan de huurovereenkomst, ook geen eenvoudiger overeenkomst, door den band, althans in de gevestigde meening der praktijk, en nochtans is het een zeer delicate. Ten overstaan van het registratierecht vooral is de huurovereenkomst wellicht zeer voorzichtig te behandelen.

Wij zullen nochtans de huur zelf niet bestudeeren in deze kroniek doch de verscheidene wijzen om de huursommen aan een derde te doen toekomen. Stellen wij een voorbeeld: een eigenaar heeft een schuld, en hij wil aan zijn schuldeischer een recht toekennen om de huursommen door zijn huurders bedongen, te innen rechtstreeks.

1°. Efficaciteit.

Wij hoeven op een zeer groote varieteit van rechtsmiddelen te wijzen die echter niet allen een gelijke rechtskracht hebben, zoodat wij in de bonte wemeling der rechten steeds het oog dienen te houden op de efficaciteit.

De spelbrekers op dit gebied zijn derden die een zakelijk recht op het vast goed verkrijgen door een overgeschreven of ingeschreven titel: eigendom of hypotheekrecht.

De koper heeft slechts geregistreerde pachten te eerbiedigen tot een maximum duur van negen jaar, langere duur moet bij overschrijving worden bevestigd. Tegenover den koper zijn het natuurlijk pachten vóór de overschrijving die in aanmerking komen. Tegenover het hypotheekrecht wordt de bevoegdheid niet terugwerkend ingekort, doch wordt, ten behoeve van den hypothecaire schuldeischer, de verdere bevoegdheid aan banden gelegd. Deze heerschappij van den hypothecaire schuldeischer tast de bevoegdheid in haar wezen zelf aan, geen authenticiteit, noch overschrijving, brengen hier medecijn. Deze bevoegdheid is beperkt tot verhuring van hoogstens negen jaar, en wat voor onze studie van belang is, verhuring met maximum drie jaar huurgelden bij voorbaat gekweten. (1) Er wordt zelf gevonnisd dat alle betaling van huurgelden bij voorbaat niet gelden tegenover den hypothecaire schuldeischer, en natuurlijk evenmin alle overwijzing der huursommen die nog moeten vervallen. (2) De hypothecaire schuldeischer die den toestand der verhuring heeft in acht genomen bij den aanvang weel dus met zekerheid dat, TEGENOVER HEM, deze inkorting zal dienen toegepast.

2°. Afstand huurrecht.

De schuldeiser kan het eigendom zelf huren en voortverhuren. Het is de goedkoopste weg als registratierecht: 0.15% op de gecumuleerde huursommen (9 jaar huur aan 10.000 frank: 90.000 frank; te betalen 135 frank). De schuldeiser zal de huishuur van de onderhuurders zelf ontvangen. Feitelijk is dit een groot voordeel, doch hij is persoonlijk als huurder tot het betalen der huishuur verbonden. Betaalt de onderhuurder niet, wordt het huis niet verhuurd, de schuldeiser, die niets ontvangt, moet betalen en zal dus de schuld van zijn debiteur zien smelten, zonder iets te ontvangen. Hij heeft ook geen voorrecht op zijn eigen schuld, zij zal wel door schuldvergelijking verdwijnen in zoover de schuld in kapitaal of interesten eischbaar is, doch het faillissement verhindert dit zeer eenvoudig aflossen met gesloten beurs.

Alle voorrecht van den schuldeiser-huurder op de door hem verschuldigde huursom schijnt wel uitgesloten in ons positief recht.

Het is dus een handig middel indien de schuldeiser zeker is van de onderverhuur en geen faillissement van zijn debiteur te vrezen is. Het faillissement van den schuldeiser biedt ook gevaren voor den debiteur.

Deze oplossing past dus slechts in het kader van gunstige omstandigheden. Tegen defecten is zij niet bestand.

3°. Recht op de huursom.

De schuldeiser trekt zich als kandidaat-huurder terug en verkiest op de huursommen door de rechtstreekse huurders een recht, liefst een voorrecht te verkrijgen.

Zijn deze sommen wel beschikbaar? Ja de hypothecaire schuldeiser heeft daarop voorrecht, doch zij kunnen geldig na valdag betaald worden aan eigenaar of dezes rechthebbenden. Slechts het overschrijven van het exploitatier of onroerende inbeslagname, immobiliseert de huursommen ten behoeve der pandhouders op het vast goed. (3) (Art. 22 en 23 der wet van 15 Oogst 1854).

Deze huursommen zijn dus beschikbaar voor afzonderlijke verpanding behoudens de beperking die wij in onder nummer 1 hebben omschreven.

Er zijn verschillende wegen om een onaanvaardbaar recht te bekomen. Wij onderzoeken deze eerst.

a) PRIVATIEF RECHT OF VOORRECHT OP DE HUURSUMMEN.

1°. AFSTAND. Voorbeeld: een huis is voor negen jaar verhuurd mits 10.000 fr. 's jaars. De eigenaar staat aan den schuldeiser van 100.000 frank de negen jaar huishuur af, de te innen huursommen toe te rekenen zijnde op interesten en daarna op de hoofdsom.

Registratierechten: 2.40 % op 90.000 fr.: 2160 fr. (4) Formaliteiten: art. 1690. Geregistreerde akte en betekening aan den huurder (of aanvaarding in authentieke akte).

De schuldeiser wordt schuldeiser der huursommen. Mits naleving der formaliteiten geldt deze afstand tegenover derden ook bij failliet, behoudens bedrog natuurlijk, (art. 1167) en de bijzondere nietigheden tegenover faillissement.

De hypothecaire schuldeiser althans kan wel den afstand betwisten. Dit schijnt dus het eenige bezwaar.

2°. VOLKOMEN SCHULDOVERWIJZING.

Indien de schuldvordering niet geregistreerd is, zou zelfde overeenkomst dienen te geschieden in den vorm der schuldverwijzing door den eigenaar van de huursommen aan zijn schuldeiser. Op zich zelf geeft dit een vordering aan den schuldeiser, doch slechts door schuldvernieuwing wordt de eigenaar uitgeschakeld.

Voordeel: 2.40 % op 90.000 fr. De schuldvordering van 100.000 fr. gedekt zijnde door dit recht. Geen formaliteiten, dus gewone bewijsmiddelen doch te letten op zekere dagteekening, daardoor is het registreren geboden. (5)

Een onhandige redactie in den vorm van den afstand kan en afstand en den titel van de te dekken schuld belastbaar stellen. (2.40 % op 90.000 fr., 2.40 % op 100.000 fr.).

Er dient dus kennis te worden gemaakt met de schuldverwijzing.

Nog te letten op art. 1278: Het voorrecht van den eigenaar verhuurder voor te behouden voor de NIEUWE SCHULD, schuldvernieuwing doodt de voorrechten.

3°. OVERWIJZING DER KOOPSOM, IN CASU DER HUURSUM. Wordt wel schuldoverwijzing genoemd; is echter veeleer een beding ten behoeve van derden. Bij het sluiten der huur bedingt de eigenaar MET DEN HUURDER dat deze laatste betalen zal aan den schuldeiser.

Tot uitschakeling van den eigenaar dient deze kwijtschelding te verleenen aan den huurder: schuldvernieuwing.

FISCAAL gansch VERSCHEIDENE TAXATIE! Niet het beding der overwijzing is belastbaar, doch de schuldteksten door den eigenaar. Dus 2.40 % niet op 90.000 fr. doch op 100.000 fr. Dit inzoover deze schuld niet geregistreerd werd.

Dus ZEER VOORDEELIGE oplossing, indien de schuld uit geregistreerde titels blijkt en indien ZIJ BEDONGEN WORDT BIJ HET SLUI-

TEN DER HUURVEREENKOMST. Zij wordt een afhankelijk beding gedekt door de registratierechten op de huursom (6) (0.15 %).

Buiten de huurovereenkomst bedongen vallen wij in de vorige serie. (Vredegecht Ver- viers, 31 Juli 1916. Rec. gen. 15509) (7). Is de huurovereenkomst niet geregistreerd dan wordt obligatierecht verschuldigd (2.50 %). (8)

FORMALITEIT: Beding in de huurovereenkomst. Niet nalaten de eigenaar kwijting te laten verleenen aan den huurder, opdat hij VOLLEDIG uitgeschakeld weze.

4°. PANDSTELLING. De eigenaar geeft in pand de bij de huurovereenkomst bedongen huursommen.

FISCAAL VOORDEELIG: 1.10 % op de huursommen op 90.000 fr., dus 990 fr. (niet te verwarren met borg- of pandstelling TOT ZEKERHEID DER HUURSUM ten behoeve van den eigenaar 0.075 %).

Formaliteit: zelfde als voor den afstand.

Volledige zekerheid en niet te duur.

5°. GENOTSPAND. Aan zijn opstandige Fransche benaming antichrèse heeft deze vorm het voorrecht als het ongekende pandrecht onder den zui van ons burgerlijk wetboek be- graven te liggen.

ZEER DUUR: 4.80 % op de GEWAAR- BORGDE SOM (100.000 fr.).

GEEN VOLMAAKTE ZEKERHEID: Wie genotspand heeft bezit het genot tegenover derden. (9) Het hypotheekrecht doet het noch- tans wijken. Klinkt sterk doch hol. Blijft dus best rusten onder zijn zerk van 4.80 %.

b) ZONDER PRIVATIEF RECHT NOCH VOORRECHT.

Absolute spelbrekers: faillissement of zelf louter beslaglegging.

1°. LASTGEVING. De eigenaar geeft last aan schuldeiser de huursommen te ontvan- gen.

Goedkoop: 15 fr. vast recht, zoowel in als buiten de huurovereenkomst.

Handig: de schuldeiser kan kwijting ver- leenen, doch broos.

Te noteren dat lastgeving kan worden ver- leend ONWEDERROEPELIJK.

2°. Onvolkomen schuldoverwijzing (10) be- taals-aanwijzing (Indication de paiement).

Zelfde fiscaal en broos statuut.

Er is dus kans om een privaat of voorrecht te bekomen op huursommen.

Het gemeenzaam bezwaar is wel dat telkens bij een nieuwe verhuur een nieuwe overeen- komst nodig is. Daar in verhelpen, slechts twee overeenkomsten:

1°. Zonder voorrecht: Het huren door den schuldeiser (zie 1).

2°. Het privaat recht, behalve tegenover hypotheekrecht: Genotspand. De zerk van 4.80 % kan dus soms ontsloten worden.

3°. Schuldoverwijzing gemegd met lastge- ving: « Pour éviter le droit d'antichrèse on préfère en pratique, lorsque les biens sont loués, faire une délégation des fermages à échoir plutôt qu'une antichrèse. Cette déléga- tion ne donne pas ouverture à un droit particu- lier, si on prend soin de stipuler qu'elle a lieu à titre de sûreté et pour le cas où les in- téréts ne seraient pas payés à l'échéance. (11)

Lorsque les biens ne sont pas loués le cré-ancier reçoit mandat à l'effet de louer et les foyers ou fermages lui sont délégués. (12).

THUYSBAERT Prosper.

(1) Traité pratique des hypothèques convention- nelles. H. Petit, No 366.

(2) Schicks en Van Isterbeek. Traité formulaire. Deel III. No 457.

(3) Daarom is het zoo wenschelijk het comman- dement tot inleiding der dadelijke uitwinning een alternatief karakter te geven: dadelijke uitwinning of onroerende beslagname. Dit laatste immers be- veiligert tegen bedrogen kwaad opzet zooals het exploitatier in beslagname overgeschreven is.

(4) La créance des loyers à échoir d'un bail à périodes (drie, zes, negen) n'est pas une créance dont le montant de l'existence est incertain? La faculté de renon l'assimile à une condition résolutoire. On se trouve donc en présence de la cession actuelle d'une créance sous condition résolutoire, laquelle ne fait pas obstacle à la perception. L'impôt est donc dû sur les loyers restant à échoir du bail pris dans sa plus longue durée. D'autre part, il n'y a pas lieu d'escompter les loyers à échoir, on se trouve en présence d'une créance qui comprend exclusivement des intérêts, considérés par les parties comme un capital exigible à terme. Le droit doit donc être assis sur le montant cumulé des loyers à échoir (Solution administrative, 6 février 1892. Rec. Gen. 11909 Saint Quentin, 26 déc. 1894 R. G. 12439. Répertoire Pratique du droit Belge Vo Enregistrement, No 1353).

(5) Niet vergeten dat de huurovereenkomst steeds een burgerlijk karakter heeft, zodat art. 1328 wel schijnt toepasselijk te zijn zelfs indien de schuld, tot delging derwelke huursommen worden overgewezen of afgestaan, een handelskarakter heeft.

(6) Répertoire pratique du droit Belge. Vo Enre- gistrément No 994 en No 1431.

(7) Uitgezonderd nochtans indien de schuldover- wijzing slechts tot pandstelling geschiedt: La dé- légation à titre de garantie, c'est à dire, la stipu- lation, par laquelle le délégant donne simplement en nantissement sa créance au délégataire, n'est pas passible du droit fixé par l'art. 69 § 3, 3o (Réper- toire pratique du droit Belge No 1428).

(8) Schicks. Dictionnaire des droits d'enregistre- ment Vo Bail No 103.

(9) Louter persoonlijk recht wordt ook zijn voorrecht tegenover gewone schuldeisers betwij-

feld. (Schicks en Van Isterbeek, op. cit. bl. 535, nota 1, in fine).

(10) Betwifeld. (Schicks en Van Isterbeek. Traité formulaire III bl. 536. Est passible du droit fixe l'acte par lequel un individu donne à son débiteur mandat de verser à son créancier les sommes lui dues. Cet acte ne confère au créancier aucun droit privatif sur la créance. (Répertoire pratique du droit Belge Vo Enregistrement No 1428). Nech- tans dient erop gelet dat SCHULDOVERWIJZING bedongen tusschen eigenaar en huurder ten be- hoeve van den niet aanwezigen schuldeiser, aan 2.50 % onderworpen is (loc. cit. No 1424).

(11) Schicks en Van Isterbeek, op. cit. bl. 535. Nota I in fine.

(12) Het beding door Professeur Schicks aanbe- volen is natuurlijk te gebruiken indien partijen SLECHTS DE INTERESTEN BEOOGEN te waar- borgen. Het registratierecht dat ter sprake komt is dit der roerende zekerheid (Garantie mobilière) 1.10 %. Ik heb de woorden onderstreept die de heffing van dit recht verhinderen omdat zij de ze- kerheid afhankelijk maken van een opschortende voorwaarde waarvan de lezer de zeer bijzondere tekniek kent door onze vorige kronieken. Deze voorwaardelijke pandstelling is ook buiten de huurovereenkomst vrij van evenredige rechten.

Bibliographie

DE BETEUGELING DER LANDLOOPERIJ IN BEL- GIE en de laatste verbeteringen die aan het re- giem der Weldadigheidskoloniën te Mersplas werden gebracht. — Openbare voordracht ge- houden in de leeszal der Stedelijke Nijverheids- school te Antwerpen, den 9 Juli 1933, door den heer VAN RANST, Bestuurder der Rijksweldadig- heidskoloniën, te Mersplas. (Administratieve Drukkerij, Mersplas, 1933).

M. Van Ranst wijdt een onderzoek aan de nete- lige kwestie van de landlooperij en bespreekt den strijd dien ons land heeft ingezet tot het doelmatig bekampen van deze maatschappelijke plaag.

In eenige beknopte bladzijden schetst hij de his- toriek van de leeglooperij van af Plinius de Oude, Solo, Draco, Pistrates, spreekt breedvoerig van het Keizerlijk Decreet van 5 Juli 1808 van Napo- leon, en van de eerste Kempische koloniën die on- der de zon van Oranje ontstaan.

Slechts na 1830 koopt de Belgische Regeering voor eigen rekening de koloniën van Wortel en Mersplas aan, om er haar weldadigheidskoloniën op te richten.

De Wet van 3 April 1848, waarvan de toenma- lige Minister van Justitie de heer Baron d'Ane- than, de vader was, brengt meer eenheid in het regiem der bedelaarsgestichten, meer tucht en werklust ook, en bijzonder eene gewenschte klas- seering der onbemiddelden.

Den 6 Maart 1866 komt eene nieuwe wetsveror- dening de toestanden regelen. Meer strengheid brengt ze mede. De rechtbanken worden er recht- streks met dwangmaatregelen ingebrecht.

Eindelijk onder invloed van Minister Lejeune wordt de nieuwe wet van 27 November 1891 afge- kondigd. Het is een groote stap: de bedelarij en de eenvoudige landlooperij worden niet meer als straf- bare overtredingen beschouwd. Deze wet is ook doorzichten van menschevende gevoelens, daar zij 2 onderscheidene categorieën van landloopers en bedelaars vaststelt: enerzijds de weerbare be- roepsbedelaars, anderzijds de personen, die door oordom in de onmogelijkheid zijn te werken en die tot bedelarij worden gedreven. Schrijver merkt op dat de geest waarin deze wet verwerkt werd in het geheel moet behouden worden, maar dat de wet zelf eene mislukking was toe te wijten aan de onwettigheid en het misbegrip dergenen die voor opdracht hadden de bijzonderheden van de toepas- sing der wet te regelen.

M. Van Ranst wijdt vervolgens eenige bladzijden aan de nieuwe klassering der bevolking te Mers- plas en bestaakt dat er meer eenheid in het beheer is aangebracht geworden hetgeen onder ander reu- zenbesparingen heeft medegebracht.

Nevens de nieuwe gecentraliseerde instellingen zien wij den anthropologischen d'ent oprijen, die als doel heeft enerzijds den oorsprong en de om- standigheden der wetsovertredingen bedreven door de veroordeelden te bestudeeren, en anderzijds hun overerfelijkheid, sociale, geestelijken en zedelijken toestand te onderzoeken.

M. Van Ranst werpt dan een blik op de werk- huizen en wijdt eene korte bespreking aan de inge- voerde hervormingen.

Hij besluit dat de ontwikkelingsgang der beteu- geling vooraf in deze 5 laatste jaren snel en ken- merkend is geweest dank zij de gelukkige onder- nemingen van den Heer Minister Janson.

Menschevend en interessant overzicht over de historiek en de moderne strekkingen van een der meest belangwekkende takken van de strafwet- schap.

P. P.

Rechterlijk Leven

RECHTERLIJKE ORDE

Bij koninklijk besluit van 22 September 1933 is aan den heer Rodenbach (A.-J.-J.-F.), op zijn ver- zoek, ontslag verleend uit zijn ambt van griffier van het vredegecht van het kanton Dendermonde.

Hij mag zijn aanspraak op pensioen doen gelden en is gemachtigd tot het voeren van den eereitel van zijn ambt.

Het tegenwoordig besluit zal zijn uitwissel heb- ben te rekenen van 31 Juni 1933.

Voordrachtlijsten

van kandidaten voor eene vacante plaats van raadsheer in het Hof van beroep te Brussel.

Candidaten van het Hof van beroep.

Eerste kandidaat: de heer Lacroix, ondervoorzit- ter in de rechtbank van eersten aanleg te Brussel; Tweede kandidaat: de heer Van Laethem, onder- voorzitter in de rechtbank van eersten aanleg te Brussel.

Candidaten van den provincieraad.

Eerste kandidaat: de heer De Froidmont, rechter in de rechtbank van eersten aanleg te Nijvel;

Tweede kandidaat: de heer Van Laethem, voor- noemd.

Curiosa

JURIDISCHE PHILOLOGIE.

Vóór enkele weken werd een eenvoudige daglo- ner in de eenvoudige oer-Vlaamsche gemeente Be- veren-Waas, voor den heer Vredegrecht gedeg- vaard in betaling van een kleine som, verschuldigd als verzekeringspremie. — De verzekeringsmaat- schappij was zoo «courtois» geweest dezen man een in-het-Fransch-gestelde dagvaarding te doen betekenen. — Ter zitting pleitte de raadsman van den gedaagde de nietigheid van deze dagvaarding om de eenvoudige reden, dat zijn cliënt in de on- mogelijkheid was deze te begrijpen en riep ter hulp de elementaire beginselen van 't verdedigingsrecht, om te beweren, dat het toch maar blijk is, dat aan zijn cliënt een dagvaarding in het Nederlandsch, di- de taal van alle Vlamingen, zou betekend worden.

Hier volgt nu het vonnis, dat door den heer Vre- derechter werd geveld. — Wij willen er geen Ne- derlandsche vertaling van geven om ook maar in niets de oorspronkelijke pittigheid te schaden:

La justice de paix du canton de Beveren-Waas, arrondissement de Termonde, en audience publique tenue en son local habituel de la Justice de Paix, rue du Couvent a rendu le vingt-cinq juillet mil neuf cent trente trois le jugement suivant:

Attendu que le défendeur oppose la nullité de la citation, parce-qu'elle est libellée en langue fran- çaise, prétendant qu'elle eût dû être rédigée en lan- gue néerlandaise;

Attendu que c'est à tort qu'il oppose cette nullité l'emploi des langues en matière judiciaire étant libre en vertu de l'article 23 de la Constitution tant qu'une loi n'oblige pas les parties à se servir d'une langue spécialement désignée par cette loi;

Attendu que tant qu'une telle loi n'est pas entrée en vigueur, le juge peut se servir à son choix de français ou du flamand, deux langues parlées en Belgique;

Attendu que par opposition de la nullité de la citation pour le motif invoqué le défendeur pa- rait vouloir déconsidérer les deux langues na- tionales et imposer une langue étrangère, la langue nationale des Pays-Bas (Het Koninkrijk der Nederlanden);

Attendu que cette prétention n'est par fondée et n'est basée sur aucun texte de loi;

Par ces motifs, Nous, Albert de Rudder, juge de Paix du Canton de Beveren-Waas assisté du greffier Roger Marijns, statuant contradictoi- rement et en dernier ressort; déclarons la citation va- lablement signifiée, condamnons le défendeur

Alle commentaar schijnt hierbij vrijwel overbo- dig te zijn.

Uitgaven van het „Rechtskundig Weekblad”

Pas verschenen:

Mr Frans WITTEMANS: Wederzijdsche plichten en rechten der echte- lieden.

M. Victor LEEMANS: Carl Schmitt. Bijdrage tot Sociologie van Staat en Politiek.

Mr Reinhold VAN LENNEP: De Werklozenverzekering in België.

Het is de plicht van al onze abonnés zich deze boeken aan te schaffen.

Steunt de uitgaven van het Rechtskundig Weekblad ter bevordering der Vlaamsche Rechtscultuur.